

Alle kleine beetjes helpen: DONEER EEN KERSTPAKKET!

In Lissabon wonen veel Kaapverdiaanse patiënten die noodgedwongen naar Portugal zijn overgebracht voor een behandeling van hun ziekte. Honderden kilometers verwijderd van hun land en familie proberen zij rond te komen van een schamele bijlage. Vaak wonend in piepkleine pensionkamertjes, hopen zij voortdurend op herstel van hun ziekte en dromen zij over een terugkeer naar Kaap Verdië.

Deze patiënten, onder wie veel kinderen en jongeren met leukemie, leiden een geïsoleerd bestaan. Zij verlaten bijna nooit hun armzalige pensions, omdat zij zich schamen voor hun kale hoofd, hun vermagerde lichamen of omdat ze geen nette kleding bezitten.

Ieder jaar organiseert de Dany Foundation rond de feestdagen in december iets speciaals voor de patiënten in Lissabon. Dankzij donaties of via het organiseren van inzamelacties kunnen wij voor de patiënten in deze feest maand iets extra's doen.

Ook dit jaar hebben wij iets bijzonders georganiseerd. Voor de patiënten hebben wij kerstpakketten kunnen samen stellen met zowel nuttige gebruiksartikelen als leuke cadeau's.

Dinsdag 29 november 2011

Volgeladen met spullen voor de patiënten, vertrok ik naar Schiphol, met bestemming Lissabon. Bij de balie van de KLM kreeg ik te horen dat ik maar één bagagestuk met 23 kilo mocht meenemen. Wat ik bij me had was een koffer van 20 kilo en een heel grote tas vol met knuffelbeestjes voor de zieke kinderen die ongeveer 4 kilo woog. Als handbagage had ik een weekendtas mee met mijn eigen kleren en schoenen. Ik mocht eventueel nog een tweede bagagestuk inchecken maar dan moest ik 55 euro extra betalen...

Mijn oudste zoon die bij mij was, wilde voor mij betalen maar dat weigerde ik. Ik moest een plan B zien te bedenken. Ik ben teruggegaan naar Schiphol Plaza waar ik 2 plastic tassen met ritsluiting kon kopen, deze kon ik gebruiken om alle knuffelbeestjes in te plaatsen en vervolgens in te checken als handbagage.

Had nu dus in totaal 4 stuk handbagage mee. Niet dat ze zwaar waren, maar wel erg onhandig om mee te sjouwen. Bij de gate keek iedereen me vreemd aan. Ik liet iedereen voorgaan bij het boarden van het vliegtuig. Alles was al voorbereid, ik had dus ook een folder van Danyfoundation meegenomen en liet deze aan de sympathieke stewardess zien en vroeg haar of ik een paar tassen vooraan mocht zetten in de ruimte bestemd voor de vliegtuigbemanning. Het antwoord was gelijk ja. Wat een opluchting!!!

Nog dezelfde dag ben ik naar één van die pensions gegaan in Lissabon, om de patiënten te zien en te evalueren hoeveel volwassenen en kinderen er waren.

Er waren heel veel mensen, meer dan 100 verdeeld over die drie pensions. In Nederland was ik er vanuit gegaan om 50 kerstpakketten uit te delen. Ik moest nu improviseren met het budget dat ik tot mijn beschikking had.

Bij het ene pension met 30 patiënten heb ik gekozen voor de kerstpakketten en voor de andere twee pensions heb ik een Kerst-brunch-tafel georganiseerd, kleding uitgedeeld, cadeautjes meegebracht voor de kinderen en voor iedere familie één douchegeel cadeau.

Woensdag 30 november 2011

De volgende dag ben ik naar een opvanghuis voor kankerpatiënten gegaan. Dit betreft vaak terminale patiënten die geen familie hebben in Lissabon; de afdeling is gelegen naast het ziekenhuis Oncologie. Ik trof daar een Kaapverdiaanse man aan. Hij kwam uit dezelfde eiland als ik. Hij was erg ziek, maar was blij mij te zien, want hij zei nooit visite te krijgen, omdat hij in Portugal geen familie heeft. Er waren ook nog een paar patiënten uit Guinee-Bissau en São.Tomé, voormalige kolonies van Portugal. Allemaal zieke, eenzame mensen

die alsmaar op bed liggen te denken over beter worden en terug keren naar hun familie.

Ik vroeg aan die Kaapverdiaanse man wat hij wilde dat ik voor hem kon brengen bij mijn volgende bezoek en hij zei iets te lezen en wat sap, niet om te drinken - zei hij, want via de mond kon hij niet meer eten en ook niet drinken. Hij liet mij een infuusbuis zien aangebracht in zijn buik.

Ik was heel erg onder de indruk. Daarna ben naar het ziekenhuis gegaan bij de kinderafdeling. Daar trof ik kinderen tussen de 4 en 16 jaar, allemaal erg ziek. Hun moeder of vader hebben hun begeleid vanuit Kaapverdië. Sommigen lagen in een geïsoleerde kamer waar ik niet in mocht. Ik sprak dan alleen met de moeder en gaf wat cadeautjes voor de kinderen.

Een meisje van 9 jaar met een tumor in de hersenen, lag daar in coma en de moeder zat naast haar. Ik kwam binnen en het was heel stil, kil. De moeder zei alleen: "Dit is het ergste dat je kan overkomen". Ik pakte een grote knuffelbeer en plaatste het naast het lieve meisje. Ik zag een kleine glimlach verschijnen op het gezicht van de moeder en ze zei: "Dit blijft een blijvende herinnering aan mijn dochter".

Vervolgens ben ik een kamer ingegaan waar een 16 jarige meisje met leverkanker lag. Haar vader heeft haar begeleid uit Kaapverdië omdat haar moeder pas een baby had gekregen. Ik sprak met de vader want het meisje was te ziek om te praten. Bij de Parfumerie Douglas had ik een leuke cadeau gekocht om haar wat op te vrolijken. Haar vader vertelde me dat hij soms niet bij zijn dochter kan komen omdat hij niet genoeg geld heeft om de vervoerskosten te betalen vanuit de pension waar hij woont. Hij had alleen 50 euro uit Kaapverdië meegenomen en ze zijn al bijna 1 maand in Portugal. De Kaapverdiaanse Ambassade had nog geen uitkering (60 euro per maand) uitbetaald ter ondersteuning van hun verblijf in Portugal. Ze hadden ook geen winterkleding meegenomen zei hij nog tegen mij.

Vrijdag 2 december 2011

Vrijdag ben ik boodschappen gaan doen voor de kerstpakketten. Eerst naar Continent geweest, een grote supermarkt bij het winkelcentrum Colombo. Daar heb ik shampoo, conditioner, douchegel en bodylotion gekocht voor de vrouwen en heb de artikelen laten bezorgen waar ik logeerde. Daarna ben ik naar de Parfumerie Douglas gegaan die in hetzelfde winkelcentrum is gevestigd. Daar kende ik nog een paar meisjes van 2 jaar geleden toen ik ook in Lissabon was voor de Dany Foundation. Ik had leuke setjes gevonden voor de mannen, met een aftershave en scheerzeep. Het was 14 euro per set maar ik kreeg 20% korting op de aankoop, plus heel veel samples om mee te geven. Voor de vrouwen zag ik nog een leuke aanbieding. Een kleine fles eau de parfum, leuk om te geven!!!

Ik heb alles laten inpakken als een mooi kerstpakket. Echt leuke meiden daar in die winkel, ondanks de kerst drukte namen ze toch de moeite om voor kleine bedragen, circa 35 cadeautjes mooi in te pakken. Voor elk cadeau hadden ze er een leuke sample bij gedaan en voor mij hadden ze nog een toilettas met spulletjes van Estee Lauder meegegeven omdat ze mijn daad zo moedig vonden.

Zaterdag 3 december 2011

Zaterdag ben ik om 6 uur opgestaan omdat ik om 8 uur bij de luchthaven van Lissabon moest zijn om een koffer op te komen halen die mijn collega van het Reinaldahuis had meegenomen uit Nederland. In de koffer zaten kleding, speelgoed en zelfs babytruitjes en een muts, die mijn collega de avond daarvoor zelf had gebreid. Met die koffer ben ik direct naar Pension Camoes gegaan, het dichtstbijzijnde voor mij. Het was

nog vroeg en de patiënten lagen nog allemaal te slapen. Maar toen zij hoorden dat ik het was, kwamen ze allemaal naar mij toe. En wat een feest!!! Alle spulletjes uitpakken en uitdelen. Het gebreide truitje met de muts heb ik aan een 9 maanden oude baby gegeven; hij was pas geopereerd aan de nieren. Hij leeft nu met één nier. Daarna was het "vechten" wie de lege koffer mocht hebben. Iedereen had een koffer nodig.

Naar het andere pension ben ik gaan lopen om de evaluatie te doen voor de inkoop van het etentje op zondag. Met 2 meisjes ben ik naar een supermarkt gegaan en heb alles gekocht. Voor de suikerpatiënten, kocht ik gebraden kip en frisdrank zonder suiker, bij de banketbakker had ik al 4 kersttaarten besteld.

In de middag was het tijd om de kerstpakketten uit te delen bij pension Camoes. Iedereen was onder de indruk. De broer van Danny was mee gegaan om mij te helpen. Sommige vonden de cadeaus zo mooi ingepakt, dat ze het zonde vonden om ze open te maken. Anderen wilden de cadeaus pas met Kerst open maken.

Zondag 4 december 2011

Zondag, was het dan het Kerst-brunch-tafel bij de 2 overige pensions. Ik had een mooi kersttafelkleed gekocht om het gezellig te maken tevens kaarsen en kerstversiering om alvast in de kerstsfeer te komen. Een vriendin van mij kwam ook helpen. Volgeladen kwamen we aan bij het ene pension en om 19 uur vertrokken we weer naar het andere pension. Ik was pas om 21:30 uur in mijn hotel.

Maandag 5 december 2011

Maandag was een zeer zware dag voor mij. Het was de sterfdag van Dany. Ik was al om 13 uur vertrokken naar de begraafplaats Benfica, waar Dany begraven ligt. Maar eerst ben ik bij een bloemist langs geweest om een bloemenstuk te kopen voor zijn graf. Ik wilde verder ook nog een laatste keer het ziekenhuis bezoeken en ook naar het opvangcentrum voor de kankerpatiënten. Bij de kinderafdeling was één kind dat ik eerder gezien had al overleden en het meisje van 16 jaar was inmiddels overgeplaatst naar een ander ziekenhuis. Ik ging naar de kamer van die vrolijke jongen van 9 jaar die ik al eerder had ontmoet. Toen vroeg hij mij nog om een speelgoed vliegtuig. Maar nu was hij in diepe slaap. Zijn moeder zat naast hem met een droevig gezicht. Hij had veel pijn in zijn hoofd en de dokter had hem medicijnen gegeven om te slapen.

Daarna ben ik naar een zeer geemotioneerde moeder gegaan. Deze jonge moeder had ik ook al eerder ontmoet in de gang van het ziekenhuis met haar 8 jarige dochter in een rolstoel. Ze was daar aan het wachten voor een bed voor haar dochter die een dag eerder uit het ziekenhuis was ontslagen, maar nu was ze weer erg ziek en misselijk.

"Ik woon in een krotwoning in Setubal, zo'n 50km ten zuiden van Lissabon", probeert deze moeder mij haar verhaal te vertellen. "Mijn huis heeft uiteraard geen voorzieningen voor zo een ernstig ziek kind en daarom is zij weer ziek geworden" vervolgde deze bezorgde moeder.

Haar man is werkloos en probeert een baan te vinden, want een ziekte-uitkering krijgt hij niet. Zij zelf had een bijbaantje van een paar uurtjes schoonmaken bij een mevrouw, maar door de ziekte van haar dochter kan ze nu niet meer werken. Ik vroeg haar hoe ze dan weet te overleven. Ze weet het zelf ook niet meer, zeg ze. "We leven nu van het voedsel dat we krijgen van de Kerk"

Ik kwam binnen in de kamertje van haar dochttertje en gaf haar een paar cadeautjes. Ze kijkt me aan, maar lacht niet. Ineens begon de moeder te huilen en ik zei tegen haar dat ze sterk moet zijn en vooral niet huilen in het bijzijn van haar dochter, die op dat moment haar hoofd draait naar de moeder en zag hoe verdrietig ze was en zelf begon te huilen. Dikke tranen rolden van haar mooie gezichtje af. Met zijn drieën zaten we daar te huilen.

Ben daarna naar een eenzame man gegaan om een beetje te praten met hem. Het begon al donker te worden, maar het was pas 17 uur. Ik zei tegen hem dat ik weg ging, omdat al een beetje donker was en hij vroeg me of ik met de auto was, want een vrouw alleen op straat is gevaarlijk. "Nee zei ik, ik ben niet met de auto, ik ga met de metro." "Ga dan gelijk naar huis, zei hij tegen mij een beetje bezorgd.

Ik ging niet naar mijn hotel, ik had behoefte een beetje uit te waaien langs het strand van Cascais. Dat deed ik ook al toen ik zelf in Lissabon woonde. Ik nam de metro naar Cais Sodré en dan de trein naar Cascais en ben langs de zee gaan lopen met mijn gedachten naar alles wat ik die middag had meegemaakt. Daarna ben ik teruggelopen naar mijn favoriete restaurant en bestel de specialiteit van het huis (Kip Piri-Piri).

Op weg naar Lissabon, bel ik een oude vriend die in Oeiras woont, waar de trein een tussenstop zou maken. Hij vroeg mij om samen een kopje koffie te drinken bij het trein station. Het was al 21 uur geweest, maar ik dacht, laat me dat even doen, is goed voor de afleiding. Ik vertelde hem wat ik allemaal die dag had gezien en ervaren en hij zag aan mij dat ik heel geemotioneerd was. "Ik ga je een verhaal vertellen," zei deze goeie vriend van mij. Hij begon een verhaal te vertellen over Budhisme uit een boek dat hij een tijdje terug had gelezen. Over het leven, de dood en het verdriet. Ik geloof dat het verhaal van hem mij een beetje heeft geholpen.

Dinsdag 6 december 2011

Om 15,40 is de vertrektijd naar Nederland. Ik stond om 8,30 uur op, deed mijn laptop aan en keek naar de rekening van Danyfoundation. Het geld dat binnen was gekomen was al lang op, maar iemand had op het laatste moment nog 20 euro overgemaakt! Ik haast me per bus en metro naar het ziekenhuis om de 20 euro aan die verdrietige moeder te geven. Het zat mij niet lekker dat ik haar geen geld kon geven. Het was alles wat ik voor haar kon doen om haar verdriet te verzachten. Dag en nacht zitten de moeders naast hun ernstige kind in een stoel die naar achter kan leunen. Voor deze vrouw is het extra zwaar, omdat ze 6 maanden zwanger is.

Dit is het verhaal van "Geef ze een onvergetelijke Kerst 2011".

Ik wil tot slot alle lieve mensen bedanken die bijgedragen hebben aan de totstandkoming van dit bijzondere Project:

De Reinaldaband
Robert de Jong
Jose Andrade
Joop Hill
Toos Gaspersz
Inger Spoor
Mw. M.J. van Maanen
M. Leeftang en M. de Jong
J. Fortes Fonseca
Wolfswinkel G
E Weijers en Kelderman
Mw. Schinkelshoek
Mw. Mense-Lablus

